

was. *Israël* was het uitverkoren volk, uitverkoren ook daarom, omdat het 't volk der openbaring moest zijn. Tot *Israël* heeft *Paulus* behoord niet alleen, doch hij heeft ook *Israëls* taal gesproken, *Israëls* leven geleefd. Hij was *Israëliet* in strikten zin. En bij dat alles staat hij midden in het *Hellenisme*, hij kent het *Grieksch*, het *Grieksche* volk, de *Grieksche* wereld. In hem komt het uit als in geen ander, hoe God het beste en schoonste, dat de heidenwereld bieden kan, weet te heiligen en te gebruiken in Zijn dienst tot heil van Zijn kerk. Door den dienst van *Paulus* is het Christelijk geloof de wereld binnengetreden. Daartoe had hem de Heere op dubbele wijze bekwaamd. En toch: *Paulus* een *Griek*, die vraag is geen vraag, hij is apostel van *Jezus Christus*. En als apostel spreekt hij nog immer, nadat hij lang gestorven is. De dwaasheid van het kruis van *Christus*, stelt hij hoog boven al de wijsheid der wereld. En de wijsheid der wereld was hem niet onbekend, doch hij gelooft, hij weet, hij ziet, dat de dwaasheid van het kruis de wijsheid der wereld zal overwinnen. *Paulus*, de *Judaïst*, lid van het ook toen reeds door velen verachte volk, spreekt nog, omdat hij spreekt als een apostel. De namen der beroemde *Hellenisten* uit die dagen, zij mogen aan de geleerden van onzen tijd nog bekend zijn, het volk, Gods volk heeft aan hen niets. Maar *Paulus* de *Judaïst* is het nog altijd, die als getuige van *Christus* spreekt tot zeer velen, hoogen en lagen, armen en rijken. Hij troost, hij vermaant, bij beurt op en velt neer. Hij houdt nog het woord Gods omhoog, dat ons leert, waar de weg der zaligheid loopt, hij doet ons kennen den schat met geen anderen te vergelijken, want hij teekent ons de schoone, onverwelkelijke kroon der eeuwige heerlijkheid.

Amst. 18. Nov. 1913.

F. W. GROSHEIDE.
